

[Krag.]

givelse af, at de Forholdstal, som tidligere fastsattes mellem Priserne paa Livsfornødenhederne i de tre Beboelsestyper, vedvarende ikke ubetinget er at forkaste.

I Lovforslagets § 14 siges det, at Medlemslister skal fremtidig ikke indsendes aarlig til Sygekassedirektoratet fra de forskellige Sygekasser, nu skal der kun gives Meddelelse om Antallet af ubemidlede nydende Medlemmer. Jeg forstaaer godt, at det at indsende Medlemslister aarlig kan volde et vist kontormæssigt Besvær, men paa den anden Side tror jeg rigtignok, at det har og i Fremtiden vil faa en væsentlig Betydning med Hensyn til Kontrollen med Kassernes Ledelse og deres Medlemstal. Derfor er jeg betænkelig ved den Ordning, som den højtærede Minister her stiller Forslag om, og jeg vil dog henstille, at det paalægges Kasserne som Pligt, maaske med lidt større Mellemlum, end det hidtil har været Tilfældet, at redegøre for deres Medlemmer, saaledes at man kan faa disse indtægtsmæssigt kontrolleret.

Saa er der den § 15, som jeg nævnte for et Øjeblik siden, og som fastslaar Kommunernes Pligt til at betale eventuelt hele Medlemsbidraget og hele Præmien i Stedet for, at Kommunerne, som det nu er Tilfældet, er berettigede til at betale indtil de tre Fjerdedele, men at dette afhænger af deres Skøn. Der mener jeg rigtignok, der sker en ret betænkelig Forandring, om end jeg nok kan forstaa, at den højtærede Minister har anset denne Ændring for nødvendig under Hensyn til de Hundredetusinde, som nu maa ind i de statsanerkendte Sygekasser uden at besidde Evnen til at betale Medlemsbidrag eller Invalidepræmie eller i hvert Fald uden at have vist Tilbøjelighed til at udfolde en saadan Evne.

Jeg mener rigtignok, at hvis denne Bestemmelse ikke skal føre ud i meget store Udgifter i Form af Kontingenter og Præmier for Sygekassemedlemmer og Invalideforsikrede, maa der træffes visse Foranstaltninger til at sikre en Interesse for de vedkommende i, saa vidt det er gørligt for dem, selv at betale, og her vil jeg da henstille f. Eks., at saadanne Ydelser, som Kommunen maa præstere for den vedkommende, bliver at betragte som Skatterestancer, som Kommunen faar Pligt til at gøre, hvad den formaar, for at inddrive, ligesom Tilfældet er med ikke betalte Skatter, ligesom jeg ogsaa vil henstille, at der paatvinges de vedkommende efterladende Kontingent- og Præmiebetalere en Interesse i, at Efterladenheden indskrænkes til det mindst mulige,

derved at Restancerne kapitaliseres og kommer til Fradrag til sin Tid i den Invalide- eller Aldersrente, den vedkommende faar Adgang til at nyde.

At gaa saa langt ud, som den højtærede Minister foreslaar, i Offentlighedens Forpligtelse uden fjerneste Følge for de vedkommende Personer, hvis Interesse dette angaar, tror jeg aldeles ikke gaar an. Jeg tror, det vil faa Konsekvenser, som den højtærede Minister desværre ikke synes at have Øjet aabent for. (*Socialministeren* [Steinke]: Jeg kender Praksis!). Den højtærede Minister kender Praksis? Nej, det gør den højtærede Minister aldeles ikke, thi der er ikke nogen Praksis for Øjeblikket, som dækker en kommunal Forpligtelse til her at yde, og det er den, den højtærede Minister indfører. Den højtærede Minister kan paa dette Omraade som paa alle andre være ganske overbevist om, at saadanne Bestemmelser har en psykologisk Virkning, som vil give sig Udtryk ogsaa i andre Udgiftsposter til disse Formaalets Pleje.

Men jeg henstiller dette til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse og tilsiger gerne mit Partis Redebonhed til Samarbejde med ham til Ordningen af denne Sag paa en bedre Maade, end den højtærede Minister her har stillet Forslag om.

Med Hensyn til Bestemmelserne i den gældende Sygekasselovgivning angaaende Frikørsel er den højtærede Minister ligesom jeg særdeles vel bekendt med, at det rundt om i Kommunerne har givet Anledning til ikke ringe Misfornøjelse, at denne Pligt var udformet saaledes, som Tilfældet hidtil har været, og derfor forundrer det mig en lille Smule, at den højtærede Minister nu foreslaar saa store Udvidelser af Fribefordringspligten, som der her er Tale om.

Nu skal Befordringen ogsaa kunne forlanges, naar Talen er om ambulans Behandling paa Sygehus. Jeg kan godt forstaa den Begrundelse, med hvilken den højtærede Minister stiller dette Forslag; idet han siger, at ved at give denne Fribefordring vil man kunne undgaa en hel Del Sygehusindlæggelser, som ellers vilde finde Sted og for en væsentlig Del komme det offentlige til Last. Det er muligt, at det kan bremse noget i saa Henseende, selv om de meget talrige Sygehusindlæggelser jo ogsaa kan være Udtryk for lidt andre Interesser end de, der i denne Forbindelse kommer i Betragtning. Men jeg tror dog, at det at gaa saa vidt som til at gøre denne Fribefordring til ambu-